

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

sikres fra år til år. Abonnementsudgifterne er hidtil afholdt af de bevillinger, som kulturministeriet råder over under teaterloven, og sådan vil det jo også blive i fremtiden.

Jeg vil også gerne sige, at hvis det nu går den anden vej, hvis værdibelægningen falder under 60 pct., så tror jeg, man kan sige, at der er sket det, at den er steget ganske kolossalt. Den ligger over 60 pct., og de teatre, der ligger over 60 pct. — og det gør de i gennemsnit, der er selvfølgelig nogle, der ligger højere endnu, og nogle, der ligger lavere — afgiver jo merindtægten til de teatre, der ligger under 60 pct. Der er altså ikke noget profitformål i hele denne ordning.

Så vil jeg gerne sige om børneteatrene, som både fru Nathalie Lind, fru Birte Weiss og fru Hanne Reintoft var inde på, at ved den sidste revision af teaterloven havde vi et forslag om at tage også børneteatrene ind i billedet, og vi ved alle, at de er i en ganske alvorlig klemme i øjeblikket. Det beklager jeg så meget som nogen. Lovforslaget kunne dengang ikke opnå tilslutning, og man må foreløbig klare sig med en særdeles beskedne støtte på finansloven — 3,4 mill. kr. er det — i forhold til den betydning, de har. Dertil kommer naturligvis det tilskud, der ydes af kommunerne. Det, vi forsøgte på, var jo at få kommunerne til at påtage sig den del af teaterarbejdet, nemlig børneteateret, mens amterne så skulle gå ind for billetkøbsordningerne og staten skulle tage den øvrige del i forhold til landsdelsscener, opsøgende teatre osv.

Det kom vi ikke igennem med, men jeg tror, det er meget nødvendigt, at vi på et eller andet tidspunkt får ikke bare på dette, men også på andre områder en bedre planlægningsopgave- og byrdefordeling mellem stat, amt og kommuner. Det tror jeg vi i høj grad mangler, og her mener jeg man må kunne få børneteateret ind igen. Der er noget, der tyder på, at det selv i denne vanskelige tid har vist sin værdi, og at det derfor vil møde mildere vinde også inden for kommunerne; men vi må stadig væk respektere det kommunale selvstyre.

Hr. Bernhard Baunsgaard gjorde nogle forskellige bemærkninger og er jo også fremkommet med et par betragtninger i Politiken i dag, hvor hr. Bernhard Baunsgaard bl. a. siger, at man ikke rigtig kan

lægge tal sammen i kulturministeriet. Det er nu ikke helt rigtigt, for det, der tales om i denne sag, er, hvad de af lovændringen omfattede teatre fik i støtte i 1974-75 til stationært voksenteater. De fik, som der står, 3,8 mill. kr. — hvis vi skal være helt nøjagtige 3.802.100 kr. Differencen op til de af hr. Bernhard Baunsgaard nævnte 4,3 mill. kr., helt nøjagtigt 4.240.425 kr., er givet til børneteater- og turnévirksomhed, som ikke kommer dette spørgsmål om landsdelsscenen i hovedstaden ved.

Hr. Bernhard Baunsgaard regner jo også det kgl. teater med i det storkøbenhavnske område, og det er jo ikke rigtigt. Det kgl. teater har sin egen lov, det har en helt speciel stilling, og vi ved alle sammen, hvorfor resultatet på det kgl. teater er, som det er, nemlig fordi det omfatter både skuespil, opera, ballet og kapel, og fordi det har turnéforpligtelser, det har heldigvis også fået tv-transmissioner, så det i højere grad end før kommer ud til folk.

Men jeg vil gerne sige, at der er skrevet en ganske udmærket betænkning om det kgl. teater af det udvalg, der som formand havde fru Grethe Philip; den tager fat på en lang række af det kgl. teaters problemer og siger bl. a., at det kgl. teater ikke alene er Københavns, men skal være hele landets på den ene og den anden måde. Hr. Bernhard Baunsgaard ved, at det kgl. teater står over for et chefskifte. Det ville ikke være naturligt at begynde at realisere de ting, som Grethe Philip-udvalget har fastslået, på et tidspunkt, hvor en ny chef skal begynde. Men jeg kan love hr. Bernhard Baunsgaard, at under den nye chef vil en række af disse ting blive taget op og blive virkeliggjort og derfor også gøre det kgl. teater til hele landets teater. Det er ikke et specielt københavnsk teater, og det skal det heller ikke være, for hvis vi skulle gå videre i den retning, skulle man altså lave nye operaer, lave nye balletter over hele landet, lave endnu flere orkestre. Det er noget, der tilhører hele nationen, og derfor kan man ikke regne tilskuddet til det kgl. teater ind under den landsdelssceneordning, der her er tale om.

Når vi så går over til at tale om den københavnske landsdelssceneordning, vil jeg gerne fremhæve et par ting. Landsdelsscenerne i Århus, Ålborg og Odense får til-